

Протокол

№

гр. София, 16.01.2023 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12
състав**, в публично заседание на 16.01.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4967** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

След изпълнение на разпоредбите на чл.142, ал.1 ГПК вр. с чл.144 АПК, на именно повикване в 13:59 ч. се явиха:

ИЩЕЦЪТ – Т. М. П., редовно уведомена, явява се лично и се представлява се от адв. Х., с пълномощни по делото.

ОТВЕТНИКЪТ – СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ /СДРВ/ ПРИ МИНИСТЕРСТВОТО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ, редовно уведомени, представляват се от юрк. Д., с пълномощно от днес.

За СГП се явява прокурор Д..

СВИДЕТЕЛЯТ – Д. А. П., редовно призована се явява лично, която чака пред залата.

СТРАНИТЕ /поотделно/: Да се даде ход на делото.

СЪДЪТ счита, че няма процесуални пречки за даване ход на делото и

ОПРЕДЕЛИ:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО.

АДВ. Х.: Водим допуснатата свидетелка и молим да бъде разпитана.

СЪДЪТ пристъпва към снемане самоличност на свидетеля:

Д. А. П. – 53 г., български гражданин, неосъждана, без родство със страните и заинтересованост от изхода на делото.

Предупредена за наказателната отговорност по чл. 290 НК за лъжесвидетелство, заяви:

СВИДЕТЕЛЯТ П.: Известна ми е наказателната отговорност по чл. 290 НК. О. да

говоря само истината. Т. ми е дългогодишна приятелка.
СЪДЪТ пристъпва към разпит на свидетеля.

На въпроси на адв. Х. СВИДЕТЕЛЯТ П.: Знам за организираното пътуване. Аз трябваше да се грижа за нейната котка в периода на това пътуване. Беше през август 2019 г. Въпросът е всъщност много по-назад във времето. Аз работя в международния отдел на В. университет и непрекъснато пътувам и съм в контакт с Т.. Разказвам ѝ за моя живот. През всички тези години сме поддържали контакт. Тя винаги е била човек, който е ангажиран с нещо – детето си отглежда, за майка си се грижи, след това баща ѝ беше болен дълги години. Мъжът ѝ работи непрекъснато, за свързват двата края, някакъв стандарт да имат. Във всичките тези години, аз съм пътувала и съм ѝ разказвала. Всъщност тя винаги е имала непреодолима причина някъде да ходи. Всъщност, това беше първият момент – когато почина баща ѝ, детето ѝ беше малко поотраснало и това беше първият момент в живота ѝ въобще - на 50 години. Пътуването беше по повод юбилея ѝ. За пръв път имаше такава възможност в живота си въобще. В седми клас когато бяхме, аз ходих до Румъния, тя не можа да дойде. Може би родителите ѝ не са могли да си позволят финансово това, но тя дълго време е била човек, който не е имала финансови възможности. После пък, мъжът ѝ непрекъснато работеше, за да свързват двата края. За всички тези години, не за чужбина – за в България - два пъти съм ходила, по 2-3 дни, да давам на баща ѝ лекарствата, защото той имаше психически проблеми с ориентацията. За всичките тези години до 50-тия ѝ рожден ден, са отишли 2 или 3 пъти за по 2-3 нощувки някъде. И когато, действително за пръв път в живота си, можеше да отиде някъде, от цял 1 000 000 човека в С., единият на който да се случи това нещо да е тя...не знам как да го опиша. Т., от ученичка е била притеснителен човек, повече и от мен. Тя е човекът, който учи старателно, помага на другите и винаги така стои претеснена. Тя не е актьорски тип. Има хора, които ще влязат, ще се развикат, ще се разреват, ще направят някаква сцена. А, тя – всъщност чувства страхно много, а пък външно – начина по който дава израз не е по този начин. И в този случай е функция на всички тези неща. Пътуването го осъществиха дъщеря ѝ и мъжа ѝ. Тя ми се обади в същия ден, че не е могла да отиде с тях. Беше много неприятно. Не знам каква дума да употреба. Като се съгласих да свидетелствам, аз заспах чак в 4 часа през нощта, въпреки, че съм човек, който заспива в 10-11 часа вечер. Мислех си, че това е един забравен случай и е един момент си спомних всичко това - аз си спомних точно къде стоях, точно какво ми разказа и всичко останало. Това беше един голям шок – беше шок за мен като човек, който работи в международен отдел непрекъснато, а за нея...знам ли какво да кажа... Тя беше като кокошка, на която са ѝ отрязали главата. Тя не можеше да мисли и разсъждава, тя беше объркана. Вместо да се върне, защото имаше работа, тя дори не можеше да се върне в Т.. Остана тук. И, ѝ каза: „За какво остана изобщо?“, защото не можеше да си продължи живота, ако говорим реално за ситуацията. Не знаеше просто какво да направи в следващия ден. Беше объркана, разтроена. Както казах - тя е притеснителен човек – ето дори и сега, като заговорим за това, аз я виждам – тя си сменя лицето, почва да ѝ трепери леко гласа. Това са такъв тип травми, тъй като ти цял живот си работил. Аз Ви казах – тя по 10 часа на ден работи, да не казвам за какви пари изобщо, сама си отгледала детето. Имаше моменти, в които на фризьор не можеше да отиде – нямаше кой да го гледа. Плаща си всичките данъци на държавата, отгледа болния си баща сама. И, след като всичко

това си направил, в първия момент, който е на 50-годишния ти юбилей да се случи това... не знам какво да кажа. Дори и сега, като говорихме в колата пак не й беше добре - при споменаване на този случай. Не, няма как да забрави този случай. Как ще го забрави, това не може да се забрави. Все едно да родиш едно дете и то да умре – може ли да се забрави. Това е една мечта, която ти си имал 30 години. Години наред не е могла да мръдне. Хора, работещи по 10-12 часа на ден да не могат да си позволят една седмица да отидат някъде. И, това им е целия живот.

На въпроси на юрк. Д. СВИДЕТЕЛЯТ П.: Имам втора специалност „Психология“ и всъщност, първият ни разговор /аз затова си го спомням/ беше изключително дълъг. Това, което са ме учили, и съм прилагала в някои случаи, както и в нейния, е че при такива ситуации трябва да се изяснят две неща. В качеството си на човек, който има такова образование, аз съзнателно проведох това нещо с нея - първото се проговаря в детайли всичко за фактите дълго време; после се говори дълго време за това как човекът се е чувствал и се чувства, и след това се прави нещо, което човек да може да направи, за да не стои само затворена в къщата при леля си. Опитвахме се да видим къде се намира това РПУ, където са обявили картата за невалидна, опитахме да съставим първоначален текст на това, което е станало. През времето докато мъжът ѝ и дъщеря ѝ бяха в чужбина, гледахме да правим все нещо, за да насочим мисълта ѝ в друга посока. Не съм практикувала психология. Такива психични състояния – остават трайни. Дори и в колата сега говорихме на тази тема и видях, че това въобще не е преминало, както тя твърдеше, когато ми се обади да ѝ свидетелствам, че – да, вече това не го приема толкова трагично, но въпреки всички иска да заведе дело. Аз не твърдя, че съм правила терапия. Следвала съм методиката Как трябва да се реагира при хора, попаднали в тежък инцидент – да, такъв е. Трябва да се проведе среща с психолог, трябва да се проведат 2 разговора – един за фактите и емоциите, за да могат да се отделят фактите от емоциите, защото после става много трудно. Не мога да кажа дали съм постигнала успех, защото не мога да видя ситуацията, в която ако не бях го направила какво щеше да стане.

СТРАНИТЕ /поотделно/: Нямаме повече въпроси.

СЪДЪТ ОСВОБОДИ свидетеля от залата.

СТРАНИТЕ /поотделно/: Нямаме други доказателствени искания.

СЪДЪТ счита делото за изяснено от фактическа страна и

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИКЛЮЧВА СЪДЕБНОТО ДИРЕНЕ.

ДАВА ХОД НА УСТНИТЕ СЪСТЕЗАНИЯ.

АДВ. Х.: Моля да уважите исковата молба. Моля за срок за писмени бележки. Претендирам разноски, за които представям списък с фактура и доказателства за плащането ѝ.

ЮРК. И.: Моля да отхвърлите жалбата като неоснователна. Не беше доказано по несъмнен начин причинноследствената връзка между психическото състояние, което се твърди, че ищцата е получила след действията на административния орган и връзката му с точно тези действия. Представям писмени бележки, с копие за другата страна. Претендирам юрисконсултско възнаграждение. Претендирам прекомерност.

ПРОКУРОРЪТ: Считаю исковата претенция за неоснователна и недоказана. В хода на

настоящото производство не се доказа задължителния набор от елементи, съдържащи се по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, като споделям изложените съображения и доводи от ответника.

СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИКЛЮЧВА УСТНИТЕ СЪСТЕЗАНИЯ И ОБЯВИ, ЧЕ ЩЕ СЕ ПРОИЗНЕСЕ С РЕШЕНИЕ В СРОК!

ОПРЕДЕЛЯ на адв. Х. 7-дневен срок за писмени бележки.

Протоколът е изготвен в съдебно заседание, което приключи в 14:16 ч.

СЪДИЯ:

СЕКРЕТАР: